

Een vluchteling, wiens vlot door den stroom dreigt meegesleurd te worden, krijgt hulp van onze wakkere mariniers.

DE WATERWOLF

DEN VORIGEN NACHT WAREN ER HARDE windvlagen gehoord; men vreesde voor de ruiten en voor de door sneeuw en regen doorweekte dijken. In geen eeuw was zooveel regen gevallen. Het Meteorologisch Instituut te De Bilt gaf tenminste de officiële verzekering, dat zoo'n regenval nog nooit was geregistreerd. En die registrering door De Bilt was nu toch al zes en zeventig jaren aan den gang.

„Ik heb den ganschen nacht geen oog dicht gedaan,” zei de conducteur van de tram. „Wat 'n storm is 't geweest!” Maar thans was de wind geluwd; de stormwolken waren verdwenen; vroolijk scheen de morgenzon op dezen laatsten dag van het jaar.

Te Nijmegen had ik over te stappen in een anderen trein, en al maar sprak het reizend publiek over den waterstand. In de gepasseerde Augustusmaand sprak men over schier niets anders dan over Borculo en den wervelstorm, maar heden werd Borculo niet meer genoemd; door niemand. Het scheen thans reeds vele jaren achter ons te liggen....

Menschen, die anders in den trein geen mond open deden, spraken thans over het water. Ze stelden zelfs vragen, die ze in gewone omstandigheden niet zouden hebben gedaan.

„Komt u uit Amsterdam?” vroeg zoo'n zwijgzame. „O zoo, uit Utrecht! De Vecht moet ook erg aan 't wassen zijn. Heeft u gehoord, dat bij Grave de dijk is weggeslagen? Een gat van honderd meter!”

De trein stoomde onder de kap weg naar het vrije veld en naar de zee... Ik had de Waal reeds gezien. Een zeeboezem was de rivier geworden. En de Maas was eveneens een zeeboezem geworden. Zij schuimde, zij bruiste van kracht.

Luister, mijn zoon! Herinner jij je 't nog van den vorigen

zomer, dien zomer met zijn zonnige luchten en blijde horizons, dat we door die groene weiden wandelden, en dat de veldbloemen geurden, en dat de ooievaar daar langs de biezighe oevers van de sloot wandelde: deftig als een Hollandsche regent der zeventiende eeuw?

Alles juichte. De leeuwerik steeg jubelend op; zelfs de knotwilgen, zoo heerlijk gehavend door de bijl van den snoeier, voelden zich een oogenblik gelukkig onder den blijden glimlach des hemels.

O, mijn zoon! Ik zag die bloeiende weilanden weer, of beter gezegd, ik zag er een klein strookje van, anderhalven meter in 't vierkant, en op den rand verrees een verdorpe struik, waar op den zwaarsten tak een hongerige raaf was neergestreken, tuk op buit.

En voorts was alles een barre zee met grauwe golven — o, zoo grauw! Het waren korte golven — stroef en bonkig! Het leken golven van leem...

Waar was ons voetpad gebleven, dat zich als een zomer-idylle tusschen gras en veldbloemen had heen gewonden? Waar het wit geverfde hek, waar wij op waren geklauterd, om als van een troon al de heerlijkheid van den zomer te aanschouwen?

Er was geen hek meer te zien, zelfs geen hekkepaal. Alles verzwolgen! Op dezen Oudejaarsdag zijn de rivieren in zeeën veranderd, en de beken, waar men anders met een polsstok over springt, zijn breede bruisende rivieren geworden, die ver hun oevers overschrijdend, de tuinen overstroomden en tegen de dorpels der boerenhuizen klotsen.

Verwonderlijk! Daar zie ik nog een koppel schapen grazen in een stuk drassig land, dat den oever vormt der zee. O, dat geduldige, lijdzame schaa! Voor eenige weken, toen de sneeuw als een blanke lijkwade de velden bedekte, kon men ook die schapen zien. Zij zochten hun voedsel; ze speurden het op onder de sneeuw, die het spaarzame voedsel

bedekte. En zoo worstelt het schaap vandaag in een moeras om de laatste grasspriet — dat geduldige, lijdzame schaap! „Wijchen!” roept de conducteur.

Er stappen reizigers uit en in. De zon schijnt in haar klaarheid; het lijkt een lentedag. De menschen zien er bedrukt uit. Ze zijn spraakzaam, omdat de onrust hun harten sneller doet kloppen; de zorg, de vrees doet hen spreken. En ik hoor een spoor-ambtenaar zeggen: „De spoordam wordt gevaarlijk; 't is een dijk van zand, en hij is ondermijnd van 't water; hij houdt het geen vier-en-twintig uren meer uit.”

Het lijkt me toe, dat de trein langzamer rijdt. Dat doet het water . . . dat doet de waterwolf . . .

We dachten, dat hij al vele jaren dood was, maar het is niet zoo. Hij sliiep slechts, en nu is hij ontwaakt uit zijn slaap, en hij brult, dat er mensch en beest van beeft. Hij knauwt de dijken af; hij dringt de eenzame boerenhofsteden binnen, de dorpen, de steden — het is de waterwolf . . .

Op dezen dag zal een nacht volgen, en hij zal velen lang heugen in de geteisterde streken. Er zullen gapende bressen worden geslagen in verschillende dijken; gedeelten van sterke spoordijken zullen meegesleurd worden door de kracht van den vloed; onweerstaanbaar zal het water zijn weg vervolgen over uitgestrekte landerijen, door steden en dorpen. Het zal de straten vullen, de huizen binnendringen, meesleuren

wat geen stevig houvast heeft. Het vee, dat niet tijdig in veiligheid werd gebracht, zal verdrinken; de menschen zullen naar de bovenverdiepingen verhuizen, op de daken klimmen; de klokken zullen luiden — de noodklokken. ☒

Wij spoorden voort, de schemering viel, en Boxtel voorbij, zagen wij de lichten van de fabrieksstad Eindhoven in de verte. Een eenvoudig man, een boer, met een pet op, zat in den hoek der coupé. Hij had nog geen woord gesproken, maar nu sprak hij.

„'t Zijn bezoeken,” zeide hij; „het is de stem van God!”

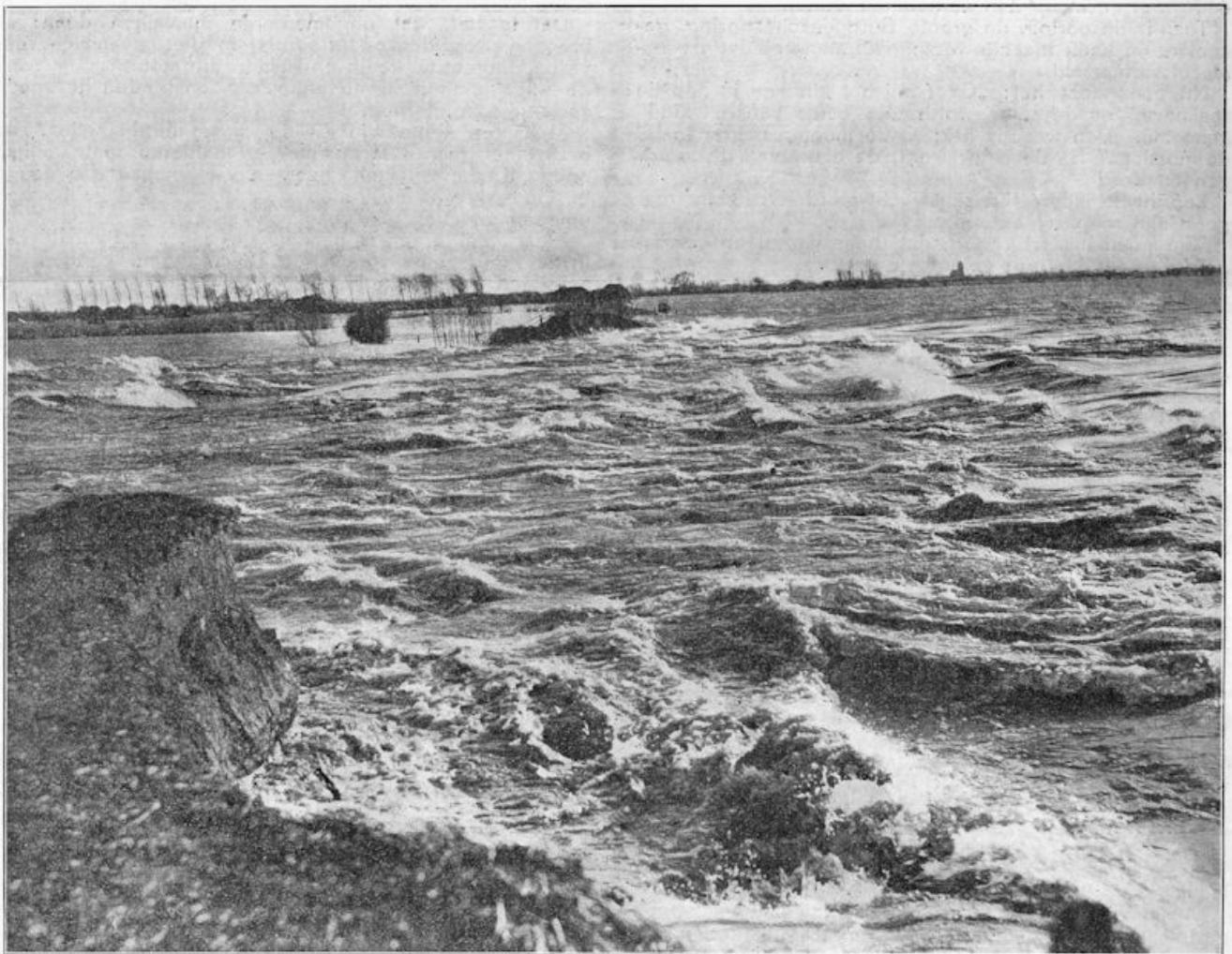
Wij keken allen verrast op. Tot nog toe was het gesprek aan de oppervlakte gebleven, maar deze man, met de pet op, had het dieplood uitgeworpen. Wat hij had gepeild, dat bracht hij naar boven, en wat hij zei, klonk als het woord van een boetgezant.

Er werd niet op geantwoord, het was ook niet noodig. Ik was in mijn ziel overtuigd, dat het woord weerklink had gevonden in de consciënties. De menschen dachten er over na, en wat in die harten omging, weet God alleen.

De trein stopte. De conducteur riep: „Eindhoven!” En ik stond op. Ik reikte den boer de hand en zeide: „Ge hebt gelijk; het is de stem van God.”

☒ En zoo verliet ik den trein.

L. PENNING

De Maasdijk bij Grave doorgebroken. Wild en woest, met onweerstaanbare kracht, dringen ontzaglijke watermassa's het land binnen. Als een zee! ☒

De lucht is vol van bange stormgeruchten. Angstwekkend wast het water, en de vloed dreigt met verderf en dood, en ieder moet om 't veege lijf te bergen, haastig vluchten. En klagend klinkt uit 't fel geprangd gemoed: „Genadig God . . . bewaar, behoud, behoed!” H. W. A.